nenda et temmale keigest Puddololustest, ja Weistest, ja Kammelidest, ja Eeslidest, kahhewörra ni paljo tulli, kui enne sedda (§. 337); ja temmale sündisid jälle seitse Poega ja koim Tüttart (§. 337); ja need kaswasid ülles, ja (ööldakse) keige se Ma seest seält ümberkaudo ei leitud ni illusad Naesterahwast, kui Jjobi Tüttred ollid, ja nende Issa andis neile Pärris-Ossa nende Wendade seas.

§ 401 Ja Jjob ellas pärrast sedda weel sadda ja nellikümmend Aastad ja ta näggi omma Laste, ja Lapse Laste, Lapsed, neljandama Pölwe, ja Jjob wois Römoga surra selle järrel, wannalt ja wägga ellatand.

§. 402.

Wisil: Au, Kitus olgo iggawest ꝛc.

I.

Ni Jjob sai se tassutud,
Mis temma Risti kandis.
Ta Jummalast sai kurwastud,
Kui Jummal Hirmo andis:
Sesamma Jummal römustas,
Ja tedda rohkest önnistas,
Kui Waewa Aeg sai möda.

2. Ei se On tulle nendele,
Kes Jummalat siin pölgwad;
Kes Risti kandwad waikseste
Need temmalt Armo sawad:
Ta Waewa all neid kinnitab,
Ja Hirmo järrel römustab,
Et Issa Süddant näkise.

3. Neil olgo siis se öppetus,
Kes ka siin Risti kandwad,
Üks wägga kallis Kinnitus,
Et nemmad ennast andwad
Ka keige omma Waewa sees,
Ja kui weel Kartust nendel ees,
Se Issa Holeks Taewas.

4. Sesamma Jummal on ta weel,
Kui olli wannal Aial;
Ta sedda weel teeb Ilma peäl.